

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ik schrik een beetje
als ik het evangelie van vandaag lees!
En ik schrik dan met name van de manier
waarop de leerlingen reageren
op de woorden van Jezus!

U moet zich voorstellen:
Jezus heeft de leerlingen even apart genomen
om ze iets ernstigs mee te delen.
Namelijk, dat de mensen Hem zullen doden.
Nou, dat is nogal wat,
om zoiets te horen.
Maar Jezus, als een echte goede Herder,
stelt ze meteen ook gerust,
namelijk, dat Hij na drie dagen
dan ook weer zal opstaan.

Nou kan ik me heel goed voorstellen
dat als de leerlingen zoiets horen,
-dat ze Jezus zullen doden,-
dat zo'n bericht zo overweldigend is,
dat ze gewoon even niet verder durven vragen.
En dan de geruststelling dat Jezus vervolgens
na drie dagen weer zal opstaan.
Ja, ook daar kan ik me van voorstellen
dat ze daar ook geen enkel idee van hadden.
Wat zou dat dan kunnen betekenen?
Opstaan uit de doden?

Maar dat ze nu, eigenlijk stiekem,
zonder dat Jezus het kon horen,
al ruzie gingen maken,
wie dan wel het werk van Jezus zou voortzetten,
ja, daar schrik ik toch wel heel erg van.
Zo zakelijk.

Zo zonder enig gevoel.
Bijna op het heerszuchtige af.
Wie van ons zal dan de baas zijn,
als Jezus er onverwachts niet meer zou zijn?
Dat was de eerste vraag die nu bij hen opkomt.
En het loopt zelfs op een ruzie uit!
Vreselijk!
Daar schrik ik nu echt van!

Ik moest even aan iets heel anders denken.
Stel je bent geboren in een groot boerenbedrijf.
En er komt een moment dat je weet
dat vader te oud wordt
om het bedrijf nog te kunnen voortzetten.
En dan komt de vraag: wie van de zonen
wil het boerenbedrijf van vader overnemen?
Dat is in onze tijd geen gemakkelijke opgave.
En dan ben je blij dat één van de zonen misschien toch zegt:
'Nou, dat wil ik dan wel doen.'

Maar hier, in het evangelie van vandaag,
is iets heel anders aan de hand.
Hier zie ik ineens dat de leerlingen
de baas over elkaar willen spelen.
Als Jezus er eens niet meer zal zijn,
wie zal dan van ons de grootste zijn.
Hier zien wij ineens iets van de duistere kanten
van ons mensen.
De baas willen spelen over anderen.
De grootste willen zijn.

In de tweede lezing van Jakobus
zien we ook allerlei duistere kanten
die wij als mensen kunnen bezitten.
Ik noem er paar op uit deze brief van Jakobus:
Jezelf beter vinden dan anderen.
Ruzie maken.
Felle discussies.

Ongehoorzaam.
Partijdig.
Niet meer voor rede vatbaar zijn.

Ach, laten we maar eerlijk zijn.
Het zijn allemaal dingen die ook wij
op een of andere manier wel herkennen.
Ze kwamen toen in de kerk voor
aan wie Jakobus zijn brief schrijft.
Maar ze komen ook in onze kerken voor.

Maar hoe kan Jezus nu dit patroon doorbreken?
Wel, nu gebeurt er iets heel bijzonders.
Want Jezus houdt geen beschuldigend betoog.
Hij maakt de leerlingen geen verwijten.
Hij zal ze ook niet eens even
een lesje leren.
Nee, er gebeurt iets heel anders!
Jezus neemt een kind
en zet dat in hun midden.

Ik zie dat dan altijd bijna voor me.
Eerst is de spanning enorm toegenomen.
En de leerlingen schamen zich toch ook wel
dat zij zich zo hebben laten gaan
in hun zucht naar macht.
Maar dan neemt Jezus dus een kind
en zet dat in hun midden.
Ziet u het voor zich?
Zo'n totaal onbevangen kind.
Een kind dat niet eens weet
waar de leerlingen net ruzie over hebben gemaakt.
En die alleen maar met grote ogen rondkijkt
en de leerlingen misschien één voor één
heeft aangekeken
en zeker naar Jezus heeft gekeken
en misschien wel geglimlacht!

Ik zou bijna zeggen:
Wat een meesterlijke zet van Jezus!
Gewoon in kind in hun midden zetten.
Geen lange preek.
Maar gewoon een voorbeeld stellen.
En daarmee doorbreekt Jezus
de negatieve spiraal
waarin de leerlingen terecht waren gekomen.

Ook wij kunnen zo gemakkelijk
in een negatieve spiraal terecht komen.
Bijna als een vicieuze cirkel.
En dan blijf je maar herhalen
wat er allemaal niet goed was.
Maar hoe doorbreek je dan die vicieuze cirkel?
Jezus deed dat dus heel concreet
door een kind in hun midden te zetten.

Misschien mag ik als muzikliefhebber
nog één ander voorbeeld hierbij geven.
Ik was bezig met mijn eindscriptie op het seminarie
om priester te kunnen worden.
En ik liep helemaal vast.
Want mijn scriptiebegeleider wilde mij
op een ander spoor zetten,
en ik hield mij maar krampachtig vast
aan mijn eigen gekozen spoor.

En toen deed mijn scriptiebegeleider
een meesterlijke zet.
Hij was zelf een muzikliefhebber
en hij wist dat ik dat ook was.
Dus liet hij mij een prachtig werk van Bach horen.
Ik weet het nog precies.
Even voor de muzikliefhebbers onder ons!
De Goldbergvariaties van Bach.
En dan op piano gespeeld
door de legendarische pianist Glen Gould.

Schitterend!
En daarmee doorbrak hij de vicieuze cirkel
waarin ik terecht was gekomen.

Laten wij daarom goed opletten
hoe God onze vicieuze cirkels wil doorbreken.
God is creatief.
Hij kan een kind nemen.
Hij kan muziek gebruiken.
God kan dit op zoveel verschillende manieren doen.
Maar uiteindelijk wil Hij maar één ding:
dat wij niet vast raken in een negatieve spiraal.
Amen.